

Henrik Vestergaard Stokholms translokationstale

Taler

Henrik Vestergaard Stokholm
Rektor på Nyborg Gymnasium

Dato

23. juni 2023

Sted

Nyborg Gymnasium

1 ***Hvis vi skal have alle med, så skal vi også have alle med – om at høre til***

Kære studenter, kære dejlige mennesker

- 5 For mig er den her dag den smukkeste og vildeste manifestation af, hvad meningen med det hele er. Med livet. Det kan man nogle gange godt være i tvivl om i mine sko, men når I sidder der og shiner med jeres huer i alle farver, så falder tingene i hak indeni mig. I har været på en lang og vild rejse: I har gået i vuggestue, i børnehave, i skole og nu har I også gennemført en
10 ungdomsuddannelse. Det er fantastisk.

- Livet er langt og lykken er kort, men den her dag er ren lykke – det er den lykkeligste dag for mig, jeres lærere, alle ansatte på skolen og jeres stolte familier, der omkranser jer her i dag. I er i mål, og har al mulig grund til at være stolte af
15 jer selv. Jeg er i hvert fald pavestolt på jeres vegne – og det er alle i den her sal! Men dagen er også en slem forbandelse, for nu forsvinder I, lige nu hvor alt falder i hak. Alle I 398 fantastiske, livsglade og dejlige mennesker, som hver især gør den her skole til noget helt særligt og til mit personlige Nirvana. Men selvfølgelig skal I væk herfra, kappe fortøjningerne og finde jeres egen vej i en
20 alvorlig verden med krig og klimakatastrofer. For der er så hårdt brug for jeres ukuelighed, livskraft og brændende engagement. I er fremtiden og håbet for mig.

- For mig er det svært at sige farvel i dag på mange måder. Det er så hamrende
25 vemodigt, at I kører ud af vores og skolens liv for fuld musik om få timer, for jeg holder så meget af jer. Men det er også svært, fordi jeg gerne vil fortælle jer, hvor meget I har betydet for mig og for skolen på den helt rigtige og perfekte måde. At I er så gode og dejlige mennesker, som jeg vil savne. Min tale og mit budskab til jer skal være vigtigt, der skal være noget klogt, vist og højstemt om dannelse

30

og helst nogle kloge citater fra åndernes rige, og der skal være noget I kan tage med ud i livet. Sådan har jeg prøvet de sidste seks år, men sådan bliver det ikke helt i år.

- 35 For shit, den tale er så pissesvær, og den gør mig altid nervøs og usikker. For hvad tænker I, hvad tænker jeres forældre og hvad tænker alle de ansatte, som står her. Bliver jeg til grin? Er jeg god og klog nok til det her – eller står jeg bare og serverer nervøse banaliteter og røvsyg kliche. Den følelse kender I. Følelsen af ikke at være god nok, være udenfor eller ikke at høre til. At føle sig som en
- 40 kæmpestor menneskelig fejl 40, mens rigtig mange andre tilsyneladende surfer afsted på livets bølge, og kan det hele, måske fordi de har en anden baggrund og startede livets væddeløb med andre muligheder.

- Det er det jeg vil tale om. Om at føle sig usikker, alene og udenfor. Om forskelle
- 45 i livsmuligheder. Om at flygte fra sin baggrund. Om at føle sig splittet i livet, men også om at stå ved sig selv og sit væsens rod. Om at få alle med og føle, at man hører til i et rigtigt fællesskab som den man er. Og selvom I måske ikke tror det, så er strømlinede eksamensbeviser og huer virkelig ikke det vigtigste I skal have med herfra. Det er, at I føler I hører til et sted, og gør alt hvad I kan i livet
- 50 for også at give andre følelsen af at høre til – uanset om de kommer fra en helt anden verden eller har helt andre livsmuligheder. Og det er det, min tale til jer vil handle om: At høre til eller ikke høre til. Og først vil jeg fortælle om min egen oplevelse af at høre til eller ikke høre til. Jeg ved godt at nogle af jer tænker, shit og vender det hvide ud af øjnene – nu begynder den selvglade og
- 55 selvpromoverende rektor igen. Point taken. Men jeg vil faktisk fortælle lidt om mig selv og mine indre dæmoner. Jeg vil fortælle om, at voksne også virkelig kan være bange, og jeg vil sige noget, som jeg ville ønske nogen havde sagt til mig, da jeg som totalt kikset 18-årig sad til dimissionen på Randers Statsskole i 1999. Så det her bliver meget personligt.

- 60 For det I ser på talerstolen, er en let glinsende, midaldrende rektormand i jakkesæt – og I tænker nok jeg har styr på det, for han har vist også været i fjernsynet og avisen – det er nok piece of cake for ham. Men I skal vide, at mit hjerte hamrer lige nu, at jeg er dødnervøs flere dage inden det her, og sveder
- 65 grimt. At jeg er introvert og spiller rektorskuespil hver eneste dag, hvor min indadvendthed er i stadig kamp med kravet om udadvendthed. At jeg de første gange jeg skulle holde dimissionstale, var ude og kaste op, og fik hjælp til at håndtere min frygt og angst. At jeg tit er pissebange og føler mig som en splittet

70 og selvmodsigende blanding af proletarbonden og tillært fin på den. At
tvivlen altid nager, at jeg tit føler mig sær og udenfor – også nogle gange i dag.
At jeg i en alder af 43 år stadig er bange for at blive gennemskuet, som ham, der
grundlæggende ikke er klog og god nok til det her sted. Og hvis nogen havde
75 sagt til mig, at jeg ville blive rektor tilbage i 1990'erne, da jeg voksede op, så ville
jeg have fået et angstanfald. For da jeg gik i folkeskole og siden gymnasiet, var
min største frygt nemlig at tale foran mennesker og at virke dum og udenfor. Jeg
fik angst bare ved tanken om hvad folk tænkte om mig. Jeg tror ikke mange aner
det her, og når jeg nu siger det højt, så er det for at I skal vide, at de følelser
mange af jer sidder med, er I ikke alene med, og de er ikke tabu. De er en del af
80 livet.

Jeg er vokset op i Randers, som I nok mest kender fra bizarre jokes om breezere,
narkokriminalitet, rockerbander og Randersirøven. Min opvækst skete i et ikke-
akademisk hjem, og min storebror og jeg var de første studenter i familien. Men
85 inden da var jeg en satans lille, forsigtig og bange lyshåret dreng med vagtsomme
øjne i alt for mange år, og jeg fattede bestemt ikke gymnasiet før til sidst. Jeg var
en totalt fremmed fugl i den nye akademiske verden, og jeg vidste slet ikke hvad
ordet akademisk betød. Jeg kunne heller ikke spille fodbold, finde ud af sport
eller lave det de andre gjorde. Jeg kommer ikke fra et hjem med klaver, men
90 startede af en eller anden sindssyg grund til netop det – også som den eneste
nogensinde i min familie. Som klaverkarrierens højdepunkt endte jeg faktisk
som hyggepianist på en restaurant i byens festgade. Shit. Forestil jer liige
hvordan det er at være lyshåret og blåøjet pianoboy i Randers i 90'erne. Det var
sgu sært. Og det var jeg også. Så i mit eget hoved var jeg et akneramt freakshow
95 på lange stræk og følte mig udenfor. Lige indtil jeg mødte en dansklærer og en
tysklærer, som på trods af alt, så noget i mig. Skud ud til jer, Rita Houmann og
Ketty Skaarup. De to dejlige mennesker så mig som et menneske og ikke en elev.
Men vigtigst af alt, så mødte jeg mit livs venner i 3w. Vi var og er
megaforskellige, men de accepterede den sære lyshårede pianodreng, der både
100 var ufattelig dårlig til sport og drak billig paphvidvin i stedet for bajere. De fik
mig til at føle, jeg hørte til et sted. I et fællesskab, som stadig er det vigtigste
fællesskab jeg har oplevet i mit liv. Følelsen af at føle sig fremmedartet gentog sig
på universitet, da jeg startede på statskundskab og siden historie. Jeg kunne ikke
finde ud af opgaverne, eksamen, sproget, koderne og den højstemte akademiske
105 verden. Jeg tror ikke, jeg sagde et ord i plenum indtil det femte år på studiet,
hvor jeg igen mødte mennesker, som fik mig til at føle, at jeg hørte til. Jeg mødes
stadig med nogle dejlige mennesker fra gymnasiet og uni – og selvom vi ses alt

110 for lidt – og nogle gange med år imellem – så har de min ryg derude og giver mig stadig følelsen af at høre til.

Men den dag i dag, så mærker jeg stadig tvivlen, mindreværdet og en indre følelse af at være persona non grata, når jeg er til møder, står i forsamlinger eller f.eks. holder dimissionstaler. For jeg er både introvert Randersdreng og rektor i
115 et – en klaverspillende hybridrocker med et ben i hver lejr. I mange år flygtede jeg fra min baggrund og ville være rigtig fin og akademisk, læse og sige de rigtige ting og leve op til de finkulturelle koder i de øvre luftlag af samfundet. Men Randers er sgu min barndoms gade og mit væsens rod, og jeg er så stolt af mit ophav i dag. Der er bare gået over tyve år med at være i tvivl om det hele. Om
120 livet. Om mig selv og om jeg er god nok. Og det er jeg for øvrigt stadig, og jeg tager stadig den tillærte og ekstroverte rektorkappe på hver eneste dag, for indeni mig og når jeg kommer hjem, så er jeg stadig en lille lort fra Randers. På godt og ondt.

125 Hvorfor nu det – og hvorfor nu det navlebeskuende fokus på Henrik Vestergaard Stokholm? Jeg er ikke vigtig, men det er pissevigtigt, at vi siger de her ting højt og til hinanden og til nogen. Og jeg siger det højt til jer nu, i håbet om, at I ikke vil vente 20 år med at sige højt, hvordan I virkelig har det. Og jeg siger det højt, så I ved, at vi er mange, der af og til - nogle gange ofte - føler os
130 fucked up i forhold til alle de andre, som bare shiner hver dag. Det er HELT normalt at have svære følelser igennem livet - det gør dig ikke forkert eller behandlingskrævende - det skal nok gå alligevel! Og vi voksne kan også være bange. Virkelig bange.

135 Jeg siger det også, fordi det er vigtigt, at I tager med jer videre i livet, at vi kommer mange forskellige steder fra i livet og har forskellige muligheder fra fødsel. At vi uanset hvad man kan se og ikke se på det ydre, har meget forskellige afsæt for at lykkes og klare os.

140 Og så siger jeg det, fordi jeg ved mange af jer sidder med de samme følelser, som jeg har beskrevet. Mange af jer har kæmpet og haft det svært. Rigtig svært. Og jeg skal nok lade være med at citere statistikker om unges mistrivsel, for dem har I hørt i valgkampen, hvor alle politikere lige pludselig ville gøre alt for de unge. Uanset hvad, så har der det sidste år været massivt fokus på det, som jeg mener er
145 det største samfundsmæssige problem vi står med i dag – nemlig den voksende mistrivsel blandt de unge – og ikke mindst et behandlingssystem, som er så

udsultet, at alt for mange unge ikke får hjælp. Det har ikke bare været en abstrakt debat på Nyborg Gymnasium, for jeg har mærket det, jeres lærere har
150 mærket det og jeres studievejledere har mærket det. Når vi prøver at samle jer op efter timen, i studievejledningen eller når vi kører på psykiatrisk skadestue med jer eller kæmper med kommunen for at få den rette hjælp og støtte.

Jeg så det også manifestere sig, da vi havde en dokumentarist fra TV2 på besøg i
155 multihallen i marts, som bad jer gå til enten højre eller venstre, hvis I ofte oplevede pres, usikkerhed og mistrivsel eller ikke. I gik næsten alle til højre, for I oplever presset og usikkerheden hver dag.

Og det her skal ikke være en dommedagsfortælling, for I er de mest fantastiske,
160 handlekraftige, fandenivoldske livsstykker på jorden, og I rykker os andre tiltagende røvsyge og alvorsfulde voksne hele tiden. I bruger bare alt for meget energi på at skjule, hvordan I virkelig har det – for det er tabu. Det normale er blevet unormalt, og I har for mange negative tanker om jer selv og har nogle helt vildt urimelige indre krav til jer selv, som martrer jer hver dag – det gælder jer på
165 NG og det gælder alle unge fra alle samfundslag.

I efteråret var Nyborg Gymnasium ramme for et ungetopmøde og kampagnen ”Ung og aldrig god nok”. Her skrev nogle af jer klummer til avisen ”Derfor bøvler vi med livet”. En elev fra den her skole tog afsæt i linjer fra Tove
170 Ditlevsens digt Angst, og skrev de her tankevækkende linjer: ”Jeg kender som ung selv de destruktive nattetanker. ”Åh nej, har jeg lavet lektier til i morgen, hvad med den aflevering i næste uge? Hvad mon mine venner skal lave i den her weekend, er jeg en del af det? Hvorfor gider min hud ikke opføre sig ordentligt, alle andre har flot hud”.

175

Mange af os unge er mere pressede end før i tiden, vi bliver presset fra alle mulige forskellige sider og vinkler. Det kan f.eks. være fra en uddannelse, fra forældre eller fra den uendelige adgang til andres selvfortællinger på de sociale medier.
180 *Men nogle gange føles presset mere diffust, det er som om man bliver presset til at føle sig presset af de negative tanker, som man godt ved ikke er konstruktive for en selv”*

Det er stærke ord, men de indfanger kernen. For I er så bange for at træde
185 forkert, I er bange for at drukne i det hele, gå glip af noget og for at skuffe. I er

bange for at stikke ud og være udenfor fællesskaberne. Og mistrivsel handler i høj grad om følelsen af ikke at høre til i et fællesskab. Fællesskaber er så ufatteligt vigtige og vitale, men fællesskaberne kan også gøre ondt, hvis de er en lukket
190 fest, hvor man kun ligner hinanden og ikke kan rumme dem, der ikke ligner en selv.

Og lukkede fester bliver desværre et større og større problem i overført betydning. Nogle af jer har måske læst bogen ”Rige børn leger bedst”, som på
195 grum vis dokumenterer, at Danmark de sidste 30 år er blevet fyldt med enklaver og ekkokamre, hvor alle ligner hinanden – økonomisk, socialt og kulturelt. Det har ikke ramt Fyn i samme grad endnu, og jeg tænker ikke så mange af jer har demonstreret fordi Irma lukker. Men mange steder i landet, så går man i skole med unge, der ligner hinanden, som bor i de samme kvarterer med forældre, der
200 tjener det samme, og som lever i den samme boble. Der er nemlig ghettoer for både velhavere og dem på samfundets bund. Det afspejler sig også i skolerne, som er det sted, der skulle skabe social sammenhængskraft, og give børn og unge fra alle samfundslag mulighed for at møde hinanden, lære af hinanden og etablere venskaber og fællesskaber på tværs af alle skel. Når det forsvinder, så
205 mister man den sociale kontrakt mellem forskellige mennesker og den vigtige klassekammerateffekt, og så bliver Danmark inddelt i enklaver uden kontakt til hinanden. På den ene side er der en privilegeret osteklokke eller subkultur, hvor de unge kommer fra hjem med store villaer, klaver, bogreoler på væggene, høje lønindkomster og abonnement på Politiken, Weekendavisen, Information eller
210 Berlingske Tidende. På den anden side er der osteklokker, hvor det er normalt at være med i gadebander og leve af overførselsindkomster i belastede boligområder. Her læser man måske sportssektionen i Ekstra Bladet, og får nyhederne fra TikTok. Det er lidt karikeret ja, men pointen er, at man ikke længere nødvendigvis møder hinanden på kryds og tværs af samfundet, og at
215 ikke alle vokser op med samme muligheder for at tage uddannelser eller få hjælp til det derhjemme. Dem af jer der husker samfundsfag vil nikke genkendende til, at Bourdieus økonomiske, sociale og kulturelle kapitalformer aldrig har været mere relevante til at forklare ulighed end lige nu.

220 Og når nogle af mine kolleger i København og toneangivende politikere ønsker at hæve karaktersnittet for at komme ind på en ungdomsuddannelse, så gibber det i mig. For forestil jer lige, at mellem 25 og 30 pct. af jer, der sidder her i hallen i dag, blev siet fra allerede i 9. eller 10.klasse, fordi I ikke lige havde set det salligørende lys fra åndernes rige, da I var 14-15 år. Det ville sikkert fungere

glimrende og godt for elitære velhavergymnasier i hovedstaden med et elevgrundlag fra højindkomstfamilier og den store middelklasse. En helt ny undersøgelse fra ROCKWOOL fonden viser nemlig også, at hovedparten af de skattekrøner, der går til uddannelse, bruges på børn fra ressourcestærke hjem.

230 Det bliver helt bibelsk, *for den, der har, til ham skal der gives, og han skal have overflod; men den, der ikke har, fra ham skal selv det tages, som han har*. Men det er så uretfærdigt!

Og det ville være en katastrofe ude i landet, fordi det rammer socialt og geografisk skævt. Det vil øge den negative sociale arv og slet ikke fokusere på det vigtigste: at man rykker sig og bliver klogere i løbet af årene på en ungdomsuddannelse. For jeg er så stolt over jer med høje karakterer, men jeg er lige så stolt over jer uden høje karakterer. Jeg er stolt over alle der har knoklet, kæmpet og rykket sig – både på det personlige og faglige plan. Jeg tror på, at alle
240 kan tage den uddannelse, de drømmer om, med den rette hjælp, omsorg og støtte, og jeg er fuldstændig ligeglad med hvilken.

For I skal vide, at alt hvad jeg gør og alt hvad vi gør på den her skole, ikke handler om karakterer og højpendede akademiske diskussioner om begrebet
245 dannelse. Det handler meget jordnært om at skabe en kærlig og omsorgsfuld skole, hvor vi møder hinanden med tolerance og rummelighed på tværs af syv uddannelser, 40 nationaliteter, køn, seksualiteter, religion og politiske tilhørsforhold. Det er derfor jeg går på arbejde hver dag, og det er derfor vi tror på det bedste i mennesker og også tror inderligt på, at vi beriges i mødet med
250 hinanden på kryds og tværs. Jeg er så forbandet stolt over jer og den her skole, fordi vi netop ikke er en enklave. Vi rummer alle samfundslag og socialgrupper, og det skaber sammenhængskraft og venskaber på tværs af alle skel. Nyborg Gymnasium er en fantastisk og krøllet smeltedigel, som udvisker alle skel og skaber en helt unik og kærlig skolekultur, hvor rigtig mange af jer rigtig tit
255 kæmper for noget, der er større end jer selv. I knokler, I kæmper, I går forrest og I brænder. I er ikke bare ordets hørere, men dets gørere.

I ved det måske ikke, men det er fandme unikt og fantastisk – og det er grunden til at min NG-forelskelse er lige så stormende, som da jeg startede her i
260 campusbyggerod for otte år siden. Nu er der kommet ro på, og den her skole er virkelig det smukkeste, lyslevende udtryk for rigtige og retfærdige, uddannelsespolitiske målsætninger om at nedbryde alle sociale, økonomiske og kulturelle skel, sikre social sammenhængskraft og give alle samme muligheder

265 for at få en uddannelse. Her hører INGEN ikke til, her hører ALLE til!

Det vigtigste I forhåbentligt alle kommer herfra med efter 1,2 eller tre år, er at uanset hvilken verden og socialgruppe man kommer fra, uanset hvad man fejler, uanset hvordan man ser ud, uanset hvor angst, sårbar og fucked up man er og
270 uanset hvor svært det hele er, så har I bevidstheden om, at I hver især er nogle fantastiske mennesker med hver jeres mange talenter – uanset hvilke karakterer I har fået! Jeg håber også, I har følt, at I hørte til i et stærkt fællesskab, og at vi ville jer. At vi holder så meget af jer. At man på Nyborg Gymnasium altid er menneske først, og dernæst elev. Og når det har set mørkest ud for nogle af jer,
275 og I mistede håbet, så ved jeg, at jeres lærere, studievejledere og de øvrige ansatte har været det vikarierende håb for jer og lys i mørket. Så derfor vil jeg også bede jer alle om at give de ansatte en stor hånd, for deres ukuelige indsats for jer og den her dejlige skole.

Jeg håber også I vil videreføre ånden fra NG derude, stå ved jer selv og altid sørge for at give andre følelsen af at høre til - ikke i elitære fællesskaber, men på kryds og tværs af alle skel. For alle skal have den følelse, og der er brug for jer derude, så vi ikke udvikler et samfund af lukkede ekkokamre med ulige muligheder. Som en ung forfatter rammende har skrevet: *"Hvis vi skal have alle
285 med så skal vi også have alle med."* i sit nu berømte og prisbelønnede manifest *"Jeg anerkender ikke længere jeres autoritet"*.

Forfatteren hedder Glenn Bech, og hans manifest har været en vild åbenbaring
290 for mange – inklusive mig selv. For det er en befriende fuckfinger til os alle sammen, og så er det også fantastisk rasende og socialt indigneret og sparker til den bestående magelighed og ulighed i samfundet.

Jeg tror, nogle af jer kender Glenn Bech fra medierne, for han har fået
295 diskussionen om ulighed og ulige muligheder i livet til at eksplodere. Han kommer ikke fra Randers, men fra Horsens, og det er sgu lidt det samme – bortset fra Randers regnskov, Breezere og rockere. Han er blevet hvirvlet rundt i medierne på godt og ondt, og har fået kommentarsporene til at eksplodere for både højreorienterede og venstreorienterede partisoldater og internetkrigere.
300 Men Glenn er ikke politiker – han er forfatter, og sætter ord på ting, der normalt ikke siges højt. På usikkerheden, følelsen af ikke at høre til, følelsen af at være udenfor og forkert i alt for lang tid, og så også den kolossale ulighed og

kulturkløft, man faktisk kan opleve i det her lillebitte land.

305

Glenn har mærket det på egen krop i sin opvækst, som søn af en far, der begik selvmord og en mor, der har knoklet som buschauffør og siden fængselsbetjent. Der var ingen fine saloner, samtalekøkkener eller højstemte skåltaler om dannelse i Glenns liv – der var følelse af utilstrækkelighed og i mange år også en
310 skam over at være homoseksuel i Horsens. Siden flygtede han til Aarhus, læste kortvarigt statskundskab inden han ramte psykologistudiet og siden forfatterskolen. Den rejse er vild, når man kommer fra små kår i Horsens. Ham skal I kende og møde, for han er et fantastisk menneske, som for første gang har sat ord på alle de følelser og tanker, som vi går rundt med, og så sætter han spot
315 på, at der er forskel på hvilken osteklokke man vokser op i og hvilke muligheder man har i livet. Derfor får I også alle sammen Glenn Bechs manifest i studentergave af os. Og det kan godt være I tænker WTF og ikke lige læser manifestet nu, men uanset om det bliver om en måned, et år eller om 10 år, så bliver I aldrig helt de samme igen. For det er en provokerende øjenåbner for
320 enhver form for privilegieblindhed, men også et klart budskab om, at vi skal huske at få hinanden til at føle, at vi hører til et sted. At vi skal have alle med.

Og I skal faktisk møde ham, for nu kommer han her og vil først sige lidt om det jeg også har talt om – om hvad han ville ønske nogen havde sagt til ham, da han
325 sad som student på Horsens Handelsskole tilbage i 2011. Og så skal I også høre et par rammende linjer fra sit manifest.

Hjertelig velkommen til Glenn Bech – Glenn taler

330 Tusind tak til dig, Glenn. Tak fordi du kom og tak fordi du er så modig og et forbillede for alle os andre. Og jeg ved godt, du måske går ud af dit gode skind nu, men når jeg læser dig, så kommer jeg faktisk også til at tænke på Tove Ditlevsen. Og nu går alle klichealærte muligvis på jer alle – og hos dig Glenn. Sorry. Men hey, så må det være sådan, og jeg står ved det. Men for over 80 år
335 siden startede Tove Ditlevsen også med at skrive om angsten i livet, om forskelle mellem mennesker og om de forskellige livsvilkår vi alle er formet af. Jeg har lige genlæst hendes roman Barndommens Gade, og også digtet, som er blevet til en smuk sang, som vi alle kender om den gade eller det sted, der har formet vores opvækst. Vores uforanderlige kerne. I kender ordlyden:

340

Jeg er din barndoms gade

*Jeg er dit væsens rod
Jeg ga' dig de vagtsomme øjne
345 På dem ska' du kendes igen
Møder du en med det samme blik
Ska' du vide, han er din ven*

Det digt handler om hvad der former os som mennesker på godt og ondt og
350 giver vores væsens rod. Det handler også om livets hårde skole, om sårbarhed,
om alvoren, som kan sætte sig i mennesker og give dem vagtsomme øjne. På dem
skal du kendes igen. Møder du en med det samme blik, skal du vide, han er din
ven. Digtet illustrerer også hvor vigtigt en opgave vi har som mennesker. For det
er så uendeligt vigtigt, at vi alle bliver mødt med omsorg og at man forstår, at
355 man aldrig er helt alene.

Den smukke sang skal I høre nu!

Min gade og kerne er Randers og Randers statsskole. Glenns er Horsens. Jeg
360 håber med tiden, at Nyborg og Nyborg Gymnasium bliver en del af jeres
Barndommens gade. At I møder hinanden derude med det samme blik, og ved,
at I har hinandens ryg og viderefører de værdier I har været med til at skabe på
Nyborg Gymnasium. Og når I en overgang løber alt hvad remmer og tøj kan
holde for at komme væk, flygte og tage afstand – f.eks. lige om lidt, når I skal ud
365 i den uendelige, lyse og fandenivoldske studentertid eller når I skal tage en
uddannelse, rejse jorden rundt, stifte familie eller bare flytter langt væk herfra -
så håber jeg alligevel I vil længes efter Nyborg Gymnasium – bare lidt engang.
Please.

370 Os, der bliver tilbage, længes efter jer dejlige, dejlige mennesker! Tak fordi vi
måtte lære jer at kende og tak for alt det I har givet til Nyborg Gymnasium og
hinanden. Nu kender I mig lidt bedre, og nu ved I, at tvivlen og usikkerheden er
følgesvend gennem livet – og at det er helt normalt. I er fantastiske hver og en,
og gode nok som I er. Så vent ikke 20 år med at forstå det. Storm nu ud i verden
375 og giv hinanden følelsen af at høre til. For hvis vi skal have alle med, så skal vi
også have alle med, som Glenn så rigtigt skriver. Stop op, stå af lyntoget og giv
slip på de forbandede indre dæmoner. Tro ikke altid på autoriteterne, men vær
tro mod jer selv og hinanden. Og husk, at natten altid er mørkest inden daggry.

380 Med de ord vil jeg dimittere årgang 2023 fra Nyborg Gymnasium.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Translokations-/dimissionstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/henrik-vestergaard-stokholms-translokationstale-2023>

385

390

395

400

405

410

415